

Valises diplomàtiques intervingudes

Són obertes en laboratoris molt especialitzats

L'afer de la caixa, el negre i el jueu, és més vell que anar a peu. La santa innocència política del grapat de negrets d'uniforme que es pensen que governen Nigèria els va dur a creure's que el «món lliure» els permetria de segrestar impunement un polític pro-occidental que, damunt, és una de les persones més riques del món. La inòpia dels militars de Lagos els va fer oblidar que, aquestes coses tan lletges, només poden fer-les amb els polítics d'esquerres pobres. Deuen ser milers els feixistes de via estreta que mai no han pogut fer fortuna amb la cocaïna, la prostitució o el vulgar estraperlo, i que prou que es conformarien amb només un dòlar per cada sospitós d'esquerres que ha estat drogat, entaforat dins una caixa dissenyada a Nord-amèrica i despatxats cap a Santiago, Buenos Aires o Montevideo, amb destinació final cap a la tortura i la desaparició.

A més de Nigèria i la immensa majoria dels règims dels nostres «països germans», aquesta ràpida, silenciosa, i convenient modalitat de transport, que l'han practicada —així ho trobem documentat—, entre altres, els egipcis i els israelians; els primers, els anys seixanta, a l'aeroport de Roma, i els segons, amb tal experiència professional, que han estat ara contractats en qualitat d'assessors tècnics (farma-

A.SOLÉ

Es més fàcil amagar una arma moderna que disparar

còlegs i anestesistes) per la brillant junta salvadora de la pàtria nigeriana.

Però, a més de caixes de fusta i d'alumini per a engabiar-hi adversaris polítics residents a l'estranger, l'anomenada valisa diplomàtica es compon també de carteres, sacs, bosses i paquets. I malgrat les disposicions de l'article 27 de la Convenció de Relacions Diplomàtiques del 1961 —«la valisa diplomàtica no podrà ser oberta ni retinguda»—, les cinc categories d'embalatges són sistemàticament violades per les principals nacions industrialitzades.

Es tracta d'una delicada operació científica a càrrec dels laboratoris dels serveis d'informació estatals, la qual implica la difícil tasca d'amidar, copiar, fotografiar i, si cal, examinar i analitzar químicament els nusos dels cordills i dels filferros, i els segells de cera, lacre o plom dels pa-

Una valisa diplomàtica pot contenir de tot: d'una carta a un presoner polític ben lligat

quets i sacs. Una vegada deslligats, després, els nusos, trencats els segells i fotografiat el contingut de la valisa, se'ls presenta el treball més arriscat de tots, que és recol·locar-hi exactament el contingut, amb una reproducció infinitesimal dels nusos i segells originals. Amb tot, sovint es produeixen doloroses «planxes».

Una de les poques conegudes, comesa, per cert, pels britànics, va consistir en la intervenció d'una

bossa diplomàtica del govern de Polònia. Quan va ser trencat el segell de cera, que era de color roig viu, la substància va canviar sobtadament de tonalitat: es va tornar rosa pàl·lid, sense que cap dels frenètics esforços dels científics anglesos no pogués tornar-li la tonalitat original. Resultava evident que els seus col·legues del bloc soviètic havien descobert un nou compost químic a prova de manipulacions subreptícies, i les autoritats britàniques van haver de recórrer avergonyides a la gastada excusa que la valisa en qüestió «s'havia perdut en trànsit». Els règims comunistes van prendre'n nota, i la planxa va revestir conseqüències força greus, sobretot per part dels russos. Aquests van comunicar a Washington, a Londres i altres capitals, que des d'aquell moment no responien de «possibles accidents» si eren manipulades les seues valises diplomàtiques «per part de tercers». Era una oblicua, però clara, amenaça de col·locació d'explosius dins de totes les valises soviètiques; advertència, que, almenys pel que fa als britànics, féu que desistissen de tornar a intervenir-ne cap altra, si més no les soviètiques.

La presumpta solució d'examinar les valises mitjançant raigs X no serveix, per cert, de gran cosa, ni en el cas d'armes amagades —ja que desmuntades i sobretot trossejades són bastant més difícils de localitzar del que es pensa la gent, i, endemés, moltes de les armes més modernes, especialment els subfusells, ja són de plàstic fins a un 90% dels elements— ni tampoc en el cas d'explosius, perquè es tracta, d'uns anys ençà, de petitíssimes connexions a base de microcircuitos.